

На 14 декемврия евдамъ авангардътъ стигналъ върха на прѣвала. Но спущанъето надолу било още по-трудно отъ каченъето на горѣ; урви, сипеи, долове — всичко това било цѣла пропастъ; топоветъ били вързвани съ дебели въжа и така единъ по единъ се спускали отъ едно дърво до друго. Също така се спущали и ковчетъ съ разни муниции и заряди. Една колона на Гуркова отредъ се спускала изъ Орхание къмъ Чурякъ, а друга изъ Врачешъ прѣзъ Мургащъ-планина къмъ Желява. Едвамъ къмъ 18—19 дек. двѣтъ колони се съединили въ Чурякъ. Това съединение било направено, защото Гурко узналъ, че турцитъ занимаватъ съ голѣми сили Ташкесенъ, къмъ юго-западъ отъ Араба-Конакъ.

Безъ да си почине отъ дългодневната адска работа и мъка, колоната, що бѣ потеглила изъ Орхание, нападнала турската позиция при Ташкесенъ. Въ това също врѣме главнитъ сили на Гурка ударили съ демонстративна цѣль противъ позициитъ на Араба-Конакъ и Шандорникъ, удържани отъ бившитъ тамъ главни сили на неприятеля. Като се видѣли отрѣзани отъ Араба-Конакъ, турцитъ взели да отстъпватъ изъ Ташкесенъ, и рускитъ войски се вмъкнали въ него отъ къмъ тила. Между това врѣме, колоната, що тръгнала отъ Врачешъ, отъ Чурякъ се опѣтила за София.

Въ боеветъ при Ташкесенъ и Богрово рускитъ войски взели десетъ тона, много плѣнни, цѣлъ англійски походенъ лазаретъ и причинили неприятелю грамадни загуби. Руситъ загубили до 550 души солдати. Послѣдствията на тѣзи боеве били: опѣтванъето на западния отредъ на генерала Гурка въ Златишкото, а послѣ и въ Софійското поле и вземанъето на София.

Тозъ часъ подиръ Ташкесенския бой, генералъ Гурко повелъ самичкъъ своитъ главни сили къмъ София, а да гонѣтъ турцитъ испроводилъ Дандевилъ и Каталая. Имено Дандевилю било поръчано отъ в. Баба да удари на